

Arthur Hertzberg

MINNEORD

BENTE ASCHIM

SIGNE FLOTTORP

SVERRE LUNDEVALL

ANNE KATHRINE NORE

Arthur Hertzberg døde 7. april i år, 84 år gammel. Han hadde et godt hode og gled lett gjennom skolen og medisinstudiet. Etter turnus og tre år i Storfjord i Lyngen ble han distriktslege på Røros. Hans gamle distriktslegekollega Knut Flagestad i Holtålen forteller:

I starten av 1970-årene var faget allmenntillegning utydelig og underordnet sykehusmedisinen. Arthur var blant ildsjelene som ville gjøre noe med dette. I den nye ordningen Almenntillegning Dnlf inngikk tre måneders sykehustjeneste. Arthur ville at allmenntillegningene ikke bare skulle være ved en sykehusavdeling, men rotere med et tilpasset program.

Han ble tidlig spesialist i både allmenntillegning og samfunnsmedisin. Familien flyttet fra Røros til Oslo i 1986. Arthur startet som overlege i Oslo helseråd og som bydelsoverlege på Vinderen. Det var noe helt annet enn å være distriktslege på Røros, og Arthur valgte derfor heller å bli bydelsoverlege på Kjelsås helsesenter. Han ville ha pasienter og et venteværelse. Han praktiserte til han ble 80 år, de siste årene som tilkallingslege på Legevakten.

I 1989 ble Arthur med i etterutdanningsgruppa, der seks allmenntillegninger delte gleder og undring i 30 år. Vi snakket mer om det vi lurte på enn om det vi visste. Vi fant ikke alltid svar, og Arthur skrev et referat basert på Håvamål:

Vesalmann sit oppe all natt

Tenkjer både opp og ut

Morgon kjem

Alt er flokut som før

Arthur var naturelsker og friluftsmann. Han oppdro sine hunder med fasthet og kjærlig omsorg. Han har tent mange bål som rypejeger og ørretfisker. Fisketurene var i Femundsmarka, alltid i uke 27. De siste årene var Sverre med. Når uken var omme, tok vi båten Femund II. Om bord var alltid rørsinger som ville hilse på gammeldoktoren.

Arthur og Sissil fikk fem barn. Etter at Sissil døde, traff han Mette. De var kjærester i 26 år.

Ungdomsvennene beholdt han hele livet. Han og Leif Ryvarden gikk Børgefjell rundt, og fra Finse til Nordmarka. Om disse turene sa Arthur: «Vi slet som bare førsteklases menn kan slite». Senere spilte de bridge.

Nå er siste bål slukket, siste ørret dratt i land og siste fire hjerter spilt. Vi husker Arthurs gode blikk. Han trodde ikke på evig liv, men tenkte at han gikk tilbake til naturen. Arthur var god til å planlegge og rakk mye. Han fant balansen mellom legegjerningen og andre interesser. For etterslekten og oss andre som har kjent ham, er han en rollemodell.

Publisert: 28. juni 2021. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.21.0474
© Tidsskrift for Den norske legeforening 2020. Lastet ned fra tidsskriftet.no